

pojímá cenu tu alespoň eventuelně do svého úmyslu, když předmět odcizený bez ohledu na cenu na sebe převádí. Jen tehda, kdyby bylo zjištěno, že úmysl pachatelův směřoval jen ku předmětu méněcennému, že v tom případě, kdyby mu cena předmětu 200 K převyšující byla bývala známa, by se byl činu trestního vůbec nebyl dopustil, možno kvalifikaci dle § 186 b) tr. z. vyloučiti. Pouhá neznalost přesné skutečné ceny nemůže pachatele zodpovědnosti pro zločin sprostiti. K zločinu dle § 186, písm. b) tr. z. není zapotřebí, by úmysl pachatelův směřoval přímo ku převedení na se neb opatření odbytu věci hodnoty vyznačené v § 186, písm. b) tr. z., stačí, když pachatel jednal na zdař bůh a věci skutečně převyšují onu hodnotu. Jelikož ostatní náležitosti zločinu dle §§ 185, 186 b) tr. z. v rozsudku jsou zjištěny, bylo obžalovaného ve smyslu zákona uznati vinným zločinem a nikoliv přestupkem.

Čís. 98.

Kdo i s uzamčeným v ní obsahem odcizí schránku, chovanou v místnosti neuzamčené, dopustí se ohledně obsahu krádeže na věcech uzamčených.

(Rozh. ze dne 25. října 1919, Kr I 388/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Jana B. do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 24. června 1919, jímž byl Jan B. uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. c), 176 II. a) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Brojí-li zmateční stížnost proti kvalifikaci krádeže dle § 174 II. c) tr. z., poněvadž koš sám nebyl uzamčen v jiné schránce, snad ve vagonu, takže by se obžalovaný jen po odstranění této překážky ku koši dostati mohl, nechává nepovšimnuto, že odcizen byl obžalovaným nejen koš sám, nýbrž i jeho obsah. Tento obsah byl ovšem vůči obžalovanému věci uzamčenou, neboť jen po násilném otevření koše mohl se ho obžalovaný zmocniti. Že se obžalovanému jednalo též o obsah koše, že si chtěl osvojiti i obsah koše, vysvítá nejlépe z jeho vlastního hájení se; udal, že vzal koš, protože myslel, že v košíku je mouka. Jelikož pak cenu obsahu tohoto převyšující 50 K rozsudkem jest zjištěna, jest i kvalifikace krádeže dle § 174 II c) tr. z. po zákonu dána.

Čís. 99.

Pro zločin loupeže je lhostejno, že napadená osoba neměla při sobě věci, k jejichž násilnému odnětí útok směřoval.

(Rozh. ze dne 25. října 1919, Kr I 468/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných R. T. a Jarosl. P. do rozsudku krajsk. jakožto

výjimečného soudu v Plzni ze dne 18. srpna 1919, jímž uznáni byli vinnými Rudolf T. zločinem loupeže podle § 190 tr. z. a Jaroslav P. zločinem spoluviny na loupeži dle §§ 3 a 190 tr. z., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Obě zmateční stížnosti brojí s hlediska § 281, č. 9 a), pokud se týče i § 10 tr. ř. proti odsouzení obžalovaných pro zločin loupeže dle § 190 tr. z., pokud se týče pro zločin spoluviny na loupeži dle §§ 5, 190 tr. z. z důvodu, že Kateřina S. peněz, jež měly jí býti uloupeny, ve skutečnosti při sobě neměla. Šlo proto prý jen o zločin domnělý, spáchaný na předmětu nezpůsobilém. Dle náhledu zmateční stížnosti Jaroslava P. mohlo by se prý jednat nanejvýše o vydírání ve smyslu § 98 a) tr. z. Než zmatečným stížnostem nelze přisvědčiti. Již první soudce právem poukazuje k tomu, že § 190 tr. z. shledává skutkovou povahu dokonané loupeže již v tom, bylo-li osobě nějaké učiněno násilí v úmyslu, by se pachatel její neb vůbec cizí movité věci zmocnil. Loupeže dopouští se dle § 190 tr. z. ten, kdo činí násilí někomu, by se zmocnil jeho neb nějaké jiné cizí věci movité; jest tedy třeba ku splnění skutkové povahy zmíněného zločinu dvojí náležitosti: násilí činěného v úmyslu zmocnění se movité věci toho, na nějž se útočí, nebo movité věci jiné třetí osoby. § 190 tr. z. vyžaduje toliko úmysl zmocnění se cizí movité věci; není třeba, by bylo dosaženo tohoto úmyslu, není tudíž dále třeba, by tu byly předpoklady dosažení tohoto úmyslu, by ten, na nějž útočí pachatel, také skutečně měl věc, jíž se chce pachatel svým násilím zmocniti. Jest nerozhodno, z jaké příčiny nebylo dosaženo naznačeného úmyslu, zda snad jen proto, poněvadž osoba napadená předmětu, jenž měl by býti uloupen, při sobě neměla. V přítomném případě přichází však dále v úvahu, že předmět, jež obžalovaní zamýšleli uloupiti, skutečně existoval, že by byl i v držení Kateřiny S., kterážto peněz jen náhodou při sobě neměla, kdyby je nebyla z opatrnosti doma nechala. Tím liší se přítomný případ od případu ve zmateční stížnosti Richarda T. uvedeného, kde domněle smrtelná rána zasazena byla pachatelem mrtvole. V případě posléze uvedeném způsobilého předmětu útoku zde vůbec nebylo, ježto vražda může býti pojmově jen spáchaná na osobě živé. V případě, o nějž tuto jde, však ku dokonání loupeže jen proto nedošlo, že S. peníze, skutečně existující, náhodou při sobě neměla. Nebyla proto Kateřina S. sama o sobě objektem k oloupení absolutně nezpůsobilým, nýbrž nastaly jen nahodilé okolnosti, které v konkrétním případě dosažení cíle obžalovaných bránily. Jimi bylo podniknuto vše, čeho ku skutkové povaze zločinu loupeže bylo zapotřebí; loupež za jiných okolností, kdyby totiž náhoda nebyla v to přišla, mohla býti i ve smyslu §§ 192, 194 tr. z. dokonána a právem bylo proto na skutek obžalovaných § 190 tr. z. užito. Pokud se týče ostatně skutkové povahy loupeže dle § 190 tr. z., nezáleží vůbec na tom, jak již shora bylo naznačeno, zda tu skutečně jest předmět, jehož se chce pachatel zmocniti; stačí, když existuje pouze v představě pachatelově a tento činí násilí, by se jím jeho zmocnil. Od zločinu vydírání dle § 98, písm. a) tr. z., k němuž poukazuje obžalovaný Jaroslav P. ve své zmateční stížnosti, liší se loupež tím, že pachatel chce bezprostředně svým násilím a nikoli snad vynuceným dalším jednáním toho, na nějž útočeno, zmocniti se

i hned movité věci, kdežto v případě vydírání chce svým nucením teprve působiti na druhého, by mu tento opatřil předmět, jež chce dostat. Byla-li tu pak dle toho, co shora bylo řečeno, skutečně skutková povaha loupeže, pak nemůže ovšem pouhé podřadění mírnějšímu trestnímu ustanovení § 98 a) tr. z. přijíti v úvahu.

Čís. 100.

Kdo lékaře jakožto člena vojenské odvodní komise hledí darem svěsti k tomu, by o brancově způsobilosti podal záporný posudek smyšlený, jest trestným dle § 105 tr. z. Trestnost není vyloučena tím, že bravec v pravdě není k vojenské službě způsobilým.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1919, Kr I 225/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa M. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Liberci ze dne 8. dubna 1919, jímž byl obžalovaný Josef M. uznán vinným zločinem svádění ku zneužití moci úřední, naznačeným v § 105 tr. z.

Důvody:

Výtka stížnosti, že zjištění skutkové nezakládá skutkové podstaty § 105 tr. z., poněvadž obžalovaný neprojevil přímými slovy přání po stranicví přehlížejíciho lékaře neb po porušení povinnosti úřední, jest neoprávněna. Zákon nevyžaduje zvláštního způsobu, jakým by svádění projeveno býti muselo. Nelze tudíž z toho, že požádání projeveno bylo ve formě zastřené, odvozovati nesprávnost právního posouzení, zjistil-li soud nalézací, že pachatel jednáním svým, jež soud pokládá za prokázané, osobu úřední ku stranicví neb ku porušení povinnosti úřední svěsti hleděl. Soud nalézací zjistil, že obžalovaný dle vlastního doznání neznal vad Bedřicha K., jež by jeho nezpůsobilost ke službě vojenské v zápětí měly, že však přes to hleděl nabídnutím daru pohnouti nadlékaře Dra Františka K. jako člena komise přehlížející, by konstatoval u Bedřicha K. při přehlídce vadu sprostující služby vojenské. V podřadění tohoto skutkového zjištění pod § 105 tr. z. spatřuje stížnost právní omyl, zakládající zmatečnost č. 10 § 281 tr. ř., jelikož dle § 46 branného zákona nepřísluší lékař, povolánému toliko podati dobré zdání o tělesném a duševním stavu brancově, nýbrž předsedovi komise přehlížející rozhodování o způsobilosti ke službě vojenské, pročež nelze lékaře pokládati za úředníka v záležitosti veřejné rozhodujícího po rozumu § 103 tr. z. K tomuto výkladu § 105 tr. z., nejvyšší soud se nepřidal; neboť při tomto výkladu předpokládané znění § 105, že zločinu se dopustí, kdo úředníka rozhodujícího v záležitosti veřejné nabídnutím daru svěsti hledí ke stranicví neb k porušení povinnosti úřední, odporuje doslovu tohoto paragrafu znějícího takto: zločinu se dopustí, kdo v případech, když se rozhodují záležitosti veřejné, jakéhokoliv úředníka svěsti hledí atd. V případě rozhodování o způsobilosti ke službě